

Sygnatura akt VIII C 1476/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 9.698,67 zł (dziewięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 marca 2017 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.939 zł (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1476/17

UZASADNIENIE

W dniu 10 marca 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanej A. K. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 9.698,67 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 marca 2017 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 122 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozvem wierzytelność wynika z zawartej z pozwaną w dniu 6 maja 2008 roku umowy o korzystanie z karty kredytowej (...). Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłaciła zadłużenia w łącznej kwocie 9.698,67 zł, na którą składają się: należność główna – 8.741,29 zł oraz odsetki – 957,38 zł.

(pozew k. 2-4)

W dniu 24 marca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia oraz jego nieudowodnienia, wskazując dodatkowo, iż podczas trwania spornej umowy podpisała z powodem umowę kredytową, w ramach której przy dotychczasowym rachunku

kredytowym spłacała kredyt „spłaty na raty” przez okres 3 lat w ratach po ok. 199 zł, z tytułu którego ostatnia rata została rozliczona w czerwcu 2015 roku.

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 4v., sprzeciw k. 5v.-7, postanowienie k. 18v.)

Pozwem złożonym na urzędowym formularzu powód podtrzymał żądanie pozwu wraz z uzasadnieniem jak w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Tożsame stanowisko powód zajął w odpowiedzi na sprzeciw, w treści której uzupełniająco wskazał, iż pozwana pomimo zaciągania zadłużenia nie dokonywała jego spłat zgodnie z umową, co doprowadziło do braku zapewnienia płynności finansowej na rachunku i dało powodowi asumpt do wypowiedzenia w dniu 6 sierpnia 2016 roku umowy o kartę kredytową.

(pozew k. 23-24, odpowiedź na sprzeciw k. 129-132)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe pozwanej k. 227-228, protokół rozprawy k. 244-245, k. 251-252)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. K. w dniu 12 maja 2008 roku zawarła z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę o korzystanie z karty kredytowej (...) (karta (...) P.). Na mocy przedmiotowej umowy bank zobowiązał się wobec pozwanej do rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty, pozwana zaś do zapłaty kwot operacji dokonanych przy użyciu karty wraz z należnymi powodowi kwotami opłat i prowizji oraz do spłaty swoich zobowiązań. Przy użyciu karty pozwana mogła dysponować środkami udostępnionymi przez bank na rachunku do wysokości limitu kredytu, która w umowie została oznaczona na kwotę 5.000 zł. Umowa została zawarta na okres 12 miesięcy, który odpowiadał jednocześnie terminowi spłaty kredytu. Po upływie wskazanego okresu umowa podlegała automatycznemu przedłużeniu na kolejne 12 miesięcy. Oprocentowanie kredytu miało zmienny charakter i wynosiło 21,90% w skali roku.

Na koniec każdego cyklu rozliczeniowego bank sporządzał miesięczny wyciąg zawierający szczegółowe informacje o operacjach dokonanych na rachunku karty, a następnie przesyłał go kredytobiorcy. Wyciąg obejmował transakcje rozliczone w danym cyklu rozliczeniowym, przelewy z rachunku karty oraz wpłaty rozliczone na rachunku karty w danym cyklu rozliczeniowym. Kredytobiorca był obowiązany dokonać spłaty kwoty nie mniejszej niż minimalna kwota do spłaty podana na wyciągu w terminie podanym w jego treści.

Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia oraz podjęcia wszelkich działań zmierzających do odzyskania wymagalnych należności w przypadku m.in. naruszenia postanowień lub regulaminu, w tym niewykonania lub nienależytego wykonywania obowiązków kredytobiorcy wynikających z w/w dokumentów. Okres wypowiedzenia był liczony od dnia doręczenia kredytobiorcy oświadczenia w tym zakresie.

W ramach umowy pozwana wyraziła zgodę na objęcie jej ubezpieczeniem (...) w ramach Umowy Grupowego Kredytowego (...) na wypadek trwałej niezdolności do pracy albo śmierci.

Podstawę zawarcia umowy stanowił wniosek pozwanej o wydanie karty kredytowej.

(wniosek o wydanie karty kredytowej k. 133-134, umowa k. 135-138, Regulamin k. 142-169)

Pozwana początkowo wywiązywała się z zawartej umowy i dokonywała spłat kwot minimalnych. Uiszczane wpłaty były zaliczane w pierwszej kolejności na poczet należnych kapitału i odsetek zapadłych, a następnie na poczet zadłużenia

jeszcze niezapadłego (nieprzeterminowanego). Jednocześnie A. K. na bieżąco korzystała z przyznanego jej limitu dokonując transakcji przy użyciu karty w kraju i zagranicą. Ostatni raz saldo zerowe na rachunku pozwanej – w rubryce kapitał niezapadły – widniało w dniu 31 maja 2011 roku. Po tym dniu na rachunku karty powstało po raz kolejny zadłużenie, które miało już charakter trwały. Ostatnich wpłat na poczet spłaty zadłużenia pozwana dokonała w dniach: 31 grudnia 2015 roku (kwota 1.100 zł) i 15 lutego 2016 roku (kwoty 393 zł i 126 zł). Na datę ostatniej wpłaty kapitał niezapadły na rachunku pozwanej wynosił „-7.807,45 zł”, kapitał zapadły „-457,06 zł”, odsetki niezapadłe „-89,03 zł”, odsetki zapadłe „-64,09 zł”. Na skutek wpłat pozwanej kapitał zapadły został w całości spłacony (kwota „0 zł” przy dacie 15 lutego 2016 roku na wyciągu z k. 48-96), a kwota odsetek zapadłych zmniejszyła się do kwoty „-2,15 zł” (pозwana wpłaciła łącznie 519 zł, a suma zapadłego zadłużenia wynosiła łącznie 521,15 zł; 521,15 zł – 519 zł = 2,15 zł). Jednocześnie tego samego dnia pozwana wykonała przelew na kwotę 242 zł, z tytułu którego bank pobrał prowizję w wysokości 12,10 zł. W konsekwencji kapitał niezapadły uległ zwiększeniu z kwoty „-7.807,45 zł” do kwoty „-8.061,55 zł” (data 15 lutego 2016 roku na wyciągu z k. 48-96). W dniu 23 lutego 2016 roku, w związku z kolejnym cyklem rozliczeniowym, kapitał niezapadły pomniejszył się o zapadłą kapitałową kwotę 395,47 zł (kapitał niezapadły wyniósł „-7.666,08 zł”, a zapadły „-395,47 zł”), odsetki niezapadłe wyniosły „-60,59 zł”, a zapadłe „-62,89 zł” (na koniec poprzedniego cyklu odsetki niezapadłe wyniosły „-119,25 zł”, a zapadłe „-2,15 zł”). Na przestrzeni kolejnych cykli rozliczeniowych, wobec braku wpłat ze strony pozwanej, rosła wartość kapitału zapadłego i odsetek zapadłych, pomiędzy kolejnymi cyklami rosła również wartość kapitału niezapadłego z uwagi na pobierane przez bank opłaty (przykładowo: pomiędzy cyklem luty-marzec 2016 roku, bank naliczył opłatę: za przekroczenie limitu kredytowego – 45 zł, z tytułu gwarancji spłaty kredytu – 20,01 zł oraz z tytułu (...) moja ochrona – 24,90 zł, dlatego też na przestrzeni tego cyklu wartość kapitału niezapadłego zwiększyła się z kwoty „-7.666,08 zł”, do kwoty „-7.711,08 zł”, a następnie do kwoty „-7.755,99 zł”), jak również wartość odsetek niezapadłych.

W związku z istniejącym zadłużeniem powód pismem z dnia 31 maja 2016 roku, doręczonym w dniu 6 czerwca 2016 roku, wypowiedział pozwanej przedmiotową umowę z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia, wzywając do niezwłocznego zwrotu kwoty należności głównej wraz z odsetkami należnymi, tj. sumy 8.086,63 zł.

Na dzień 30 sierpnia 2016 roku zaległość pozwanej z tytułu kapitału wynosiła 8.741,29 zł, zaś z tytułu odsetek umownych – 550,84 zł.

(wypowiedzenie umowy k. 45, potwierdzenie doręczenia przesyłki k. 46, historia rachunku klienta k. 48-96, k. 193-206)

W okresie obowiązywania umowy o kartę kredytową pozwana skorzystała z oferowanej przez powoda usługi „spłaty na raty”, w ramach której powód umożliwiał rozłożenie na równe miesięczne raty kwoty spłaty zaciągniętego przez kredytobiorcę przy użyciu karty głównej lub/i dodatkowych lub z wykorzystaniem przelewu z rachunku karty, kredytu. W przypadku pozwanej usługa objęła zadłużenie w kwocie 6.400 zł, którego spłata została rozłożona na 3 lata. Spłata powyższej usługi odbywała się poprzez rachunek karty kredytowej w dwóch etapach. W pierwszym dokonywane było przeksięgowanie raty usługi z rachunku usługi na rachunek karty kredytowej, zgodnie z przyjętym harmonogramem spłat. Przeksięgowana kwota obejmowała część kapitałową i odsetkową. W wyniku takiego przeksięgowania zmniejszało się zadłużenie na rachunku usługi o część kapitałową przeksięgowanej raty, natomiast zadłużenie na rachunku karty kredytowej wzrastało o wysokość raty kapitałowej oraz odsetek. Przeksięgowana na rachunek karty kredytowej rata wchodziła w skład minimalnej wymaganej kwoty i była wymagalna w terminie podanym na wyciągu, na którym rata została wykazana. W konsekwencji dopiero spłata zadłużenia na rachunku karty kredytowej powodowała rozliczenie przeksięgowanej na rachunek karty kredytowej raty i faktyczną jej spłatę.

O powyższych zasadach pozwana została poinformowana przez powoda m.in. w odpowiedzi na składane przez nią odwołania w zakresie wypowiedzenia umowy o kartę kredytową (...) P.. W pismach tych powód wyjaśnił, iż pozwana nie dokonywała spłaty wyciągów generowanych dla danej karty kredytowej w wystarczającej wysokości, na skutek czego zadłużenie z tytułu „spłaty na raty” nie było przez nią regulowane.

(Regulamin k. 142-169, harmonogram k. 229-230, odwołanie k. 231, k. 232, k. 233-234)

W wyciągu z ksiąg banku z dnia 9 marca 2017 roku powód określił wysokość zobowiązania dłużnika na łączną kwotę 9.698,67 zł. W dacie wystawienia wyciągu zadłużenie A. K. z tytułu kapitału wynosiło 8.741,29zł, a z tytułu odsetek umownych – 957,38 zł.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 42, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Zarzut ten okazał się niezasadny, powód wypowiedział bowiem przedmiotową umowę o kartę kredytową pismem z dnia 31 maja 2016 roku, a więc niewątpliwie w dniu wytoczenia powództwa (10 marca 2017 roku), wobec trzyletniego terminu przedawnienia (art. 118 k.c.), dochodzone w sprawie roszczenie nie było jeszcze przedawnione.

Sąd uznał ponadto, że powód wykazał zasadność dochodzonego w sprawie żądania w zakresie należności kapitałowej oraz naliczonych odsetek. Powód załączył do akt sprawy dwa elektroniczne zestawienia transakcji z rachunku karty kredytowej pozwanej obejmujące cały okres obowiązywania umowy stron (przy czym jeden wyciąg obrazował wyłącznie sposób kształtowania się zadłużenia pozwanej na rachunku karty, natomiast w drugim oznaczone były wszystkie operacje dokonywane na rachunku, jak również naliczane odsetki i opłaty), których treść jednoznacznie wskazuje, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie pozwanej na przestrzeni kolejnych miesięcy od daty zawarcia umowy tak w zakresie kapitału, jak i odsetek umownych, w jakiej dacie i w jakiej wysokości pozwana dokonywała transakcji przy użyciu karty, a następnie wpłat na poczet spłaty zadłużenia, z jakiego tytułu, w jakiej dacie oraz wysokości powód pobierał opłaty, a nadto, jakie było końcowe zadłużenie z tytułu spornej umowy. Godzi się przy tym przypomnieć, że przepisy ustawy Prawo bankowe (art. 7) dopuszczają możliwość prowadzenia przez banki dokumentacji w formie elektronicznej, co oznacza, że wyciągi generowane na podstawie takiej dokumentacji mogą przybierać formę wydruków komputerowych. Omawiane wydruki, załączone przez powoda, zostały opatrzone informacją o dacie ich wygenerowania, mają charakter kompletny, widnieje na nich nazwa powoda, dane właściciela konta, a nadto rodzaj rachunku, jego numer i waluta. W ocenie Sądu w świetle przedłożonych dokumentów brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, zwłaszcza, iż pozwana nie wykazała w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby zostały one w nieprawidłowy sposób utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Wyraźnego zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że pozwana nie podnosiła, iż nie korzystała z wydanej jej karty i przyznanego limitu, nie kwestionowała przeprowadzonych przez siebie transakcji, widniejących w treści zestawień załączonych do akt sprawy, jak również faktu dokonywania spłaty zadłużenia na przestrzeni kolejnych miesięcy obowiązywania umowy. Jak przykładowo wskazano w stanie faktycznym, przedłożone przez powoda zestawienia uwzględniają wszelkie wpłaty pozwanej i dokumentują sposób ich księgowania. Myli się przy tym pozwana twierdząc, że z zestawień tych nie wynika, aby powód odnotowywał fakt spłacania przez nią kredytu w ramach usługi „spłaty na raty”. Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że spłata zadłużenia w ramach powyższej usługi odbywała się w ten sposób, iż wartość raty była przebiegowywana z konta usługi na

konto karty kredytowej i wchodziła w skład minimalnej wymaganej kwoty i była wymagalna w terminie podanym na wyciągu, na którym rata została wykazana (przebieganie powodowało zatem realne zadłużenie rachunku karty kredytowej o wartość raty odsetkowo-kredytowej). W konsekwencji dopiero spłata zadłużenia na rachunku karty kredytowej skutkowałą rozliczeniem przebieganej na rachunek karty kredytowej raty i faktyczną jej spłatą. Dla przykładu, na wyciągu z k. 199, w dacie 24 lipca 2012 roku widnieje operacja „automatyczne przebieganie kredytu ratalnego” na kwotę „-280,11 zł”, odpowiadającą pierwszej racie z harmonogramu usługi „spłaty na raty”, w tej dacie pozwana dokonała również spłaty zadłużenia na kwotę 40 zł. W konsekwencji na wyciągu z k. 67 (wyciąg ten ukazuje, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie pozwanej w porządku chronologicznym), zadłużenie niezapadłe pozwanej wzrosło z kwoty „-1.668,13 zł” (data 23 lipca 2012 roku) do kwoty „-1.908,24 zł” (data 24 lipca 2012 roku). Doszło zatem do „zdjęcia” raty z rachunku usługi i obciążenia jej kwotą rachunku karty (rata nie została jeszcze spłacona, a jedynie przebiegana w poczet zadłużenia innego rachunku). W przypadku dokonania przez pozwaną spłaty kwoty minimalnej (obejmującej także ów ratę), rata ta zostałaby dopiero spłacona. Druga rata stała się wymagalna w dacie 24 sierpnia 2012 roku i w tym dniu (co wynika z zestawienia transakcji k. 68) wartość kapitału niezapadłego („-1.426,17 zł”) wzrosła o wartość raty kapitało-odsetkowej (206,62 zł) do kwoty „-1.632,79 zł”. Operacja taka była następnie powtarzana na przestrzeni kolejnych miesięcy w dacie wymagalności poszczególnych rat. Reasumując, Sąd przyjął, że sam fakt dokonywania przez pozwaną spłat na rachunku karty nie oznaczał jeszcze, iż pozwana spłacała kredyt w ramach usługi „spłaty na raty”. Działo się tak dopiero wówczas, gdy dokonywana przez pozwaną spłata obejmowała sobą również wartość raty, która była przebiegowana z rachunku usługi na rachunek karty.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.698,67 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: 122 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego udzielonego przez powoda, 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powoda w stawce minimalnej (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.).

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.939 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.